

پرده نقره‌ای

حسین سلیمانی بهترین بازیگر
مرد جشنواره «تی تته برزیل» شد

فیلم سینمایی «کولبرف» در هشت بخش از جشنواره فیلم «تی تته» برزیل کاندید و حسین سلیمانی برنده جایزه بازیگری مرد شد. به گزارش ایلنا، فیلم «کولبرف» به کارگردانی میلاد منصور و تهیه کنندگی سیدروح‌الله حسینی لرگانی در هشت بخش از جشنواره فیلم «تی تته برزیل» (Tietê International Film Festival, T.I.F.A) کاندید و حسین سلیمانی برنده جایزه بازیگری مرد شد. «کولبرف» در بخش‌های بهترین مرد کارگردانی (میلاد منصور)، بهترین بازیگر مرد (حسین سلیمانی)، بهترین بازیگر نقش مکمل مرد (حسین مهری)، بهترین طراحی صدا (حسین قورچیان)، بهترین فیلمبرداری (مهدی رضایی)، بهترین بازیگر نقش مکمل زن (مهتاب ثروتی)، بهترین طراحی هنری (فرهاد عسگری)، مریم میرباقری، محمد رضا میرباقری، بهترین تدوین (عماد خدابخش) نامزد دریافت جایزه از جشنواره بین‌المللی فیلم «تی تته ساوپائولوی برزیل شد. حسین سلیمانی توانست جایزه بهترین بازیگر مرد را در قالب آنهومیای نفرای از این جشنواره دریافت کند. (تندیس این جشنواره بر اساس پرندای در آمریکای جنوبی به نام آنهومیاساخته شده است). «کولبرف» اولین فیلم بلند میلاد منصور است که پیش از این در اولین حضور بین‌المللی خود در شش بخش نامزد دریافت جایزه از جشنواره فیلم بلغارستان شد. همچنین مهدی رضایی برای فیلمبرداری و زنده یاد علی انصاریان برای بازیگر مرد جایزه این جشنواره را از آن خود کردند. این فیلم همچنین چندی پیش برنده چهار جایزه بهترین کارگردانی، بهترین فیلم، بهترین بازیگر مرد و بهترین بازیگر نقش مکمل مرد از جشنواره آمریکای جنوبی شد. فیلم «کولبرف» از ۱۸ الی ۲۵ جولای (۲۷ تیر الی ۵ مرداد) در جشنواره نوزده ساله ایشیا ایتالیا به مدت سه روز در حال اکران است.

«گورکن»؛

بهترین فیلم جشنواره انگلستان

جایزه بهترین فیلم سینمایی چهارمین جشنواره بین‌المللی فیلم سوئدینون به فیلم سینمایی «گورکن» رسید. به گزارش ایلنا، فیلم سینمایی «گورکن» به کارگردانی کاظم ملای و تهیه کنندگی سینا سعیدیان که در چهارمین جشنواره بین‌المللی فیلم سوئدینون در دو بخش بهترین فیلم سینمایی و بهترین طراحی صحنه (منیر رضی زاده) نامزد دریافت جایزه بود، در نهایت توانست بهترین فیلم سینمایی را از این رویداد سینمایی بدست آورد. جشنواره فیلم سوئدینون، هر ساله با نمایش آثار مستقل، در بخش‌های فیلم‌های سینمایی، کوتاه، مستند، انیمیشن و آثار دانشجویی برگزار می‌شود.

«گورکن» که سال گذشته برای اولین بار در بیست و سومین جشنواره بین‌المللی فیلم شانگهای ۲۰۲۰ به نمایش درآمد، تاکنون در بیش از ۳۰ جشنواره بین‌المللی حضور داشته و ۱۴ جایزه جهانی بدست آورده است. در این فیلم ویشکا آسایش، حسن معجونی، مهروا شریفی‌نیا، بهمنوش بختیاری، رضا بهبودی، مهدی حسینی‌نیا، سیاوش چراغی‌پور، محمود نظر علیان، حمیدرضا محمدی، محمدامین اسدی، یدالله شادمانی، ندا دهشیری و گوهر خیراندیش ایفای نقش کرده‌اند. امسال چهارمین جشنواره مستقل فیلم سوئدینون از تاریخ ۲۱ تا ۲۳ ژوئیه ۲۰۲۱ (۳۰ تیر تا اول مرداد ۱۴۰۰) بصورت حضوری در شهر سوئدینون بریتانیا برگزار شد.

وار هول به شدت شیفته
آن بود که به عنوان یک
سلب‌ریتی شناخته شود و به
نمایش بازی کردن در قالب
یک شخصیت سرشناس
علاقه بسیاری داشت که
به نظر این اتفاق زاید
فرهنگی بود که وار هول
در آن رشد کرده بود.
فرهنگ آمریکای کافر
ستاره‌سازی و ستاره شدن
بود

امیر راد این روزها بر پا بود و بعضی از آثار این هنرمند به صورت پور تفولویو - شامل چند اثر - به نمایش درآمده است. امیر راد درباره انتخاب عنوان این نمایشگاه توضیح داده است: «مفهوم کلی پرسونا تصویری است که ما در موقعیت‌های گوناگون از خودمان ارائه می‌دهیم و به معرفی خود می‌پردازیم. مانند ماسک و نقابی که بر چهره داریم. ایده خوانش آثار وار هول نیز چنین است که این آثار تکثیر پرسوناهای مختلف وار هول هستند و با خوانش دیگری از این آثار می‌توانیم به حقیقت او پی ببریم. این خوانش کمک می‌کند لایه‌هایی که به طور معمول از وار هول می‌شناسیم را کنار بگذاریم و به تصویر درست‌تر و شناخت بهتری از هنرمند و آثارش برسیم.»

البته با مرور زمان جنس دیگری یافت و آثار او را به نوعی اثر کلاسیک در وجه خودش تبدیل کرد. وار هول با تولید انبوه اثر امر کیچ - واژه‌ای آلمانی به معنی پر زرق و برق، چشم‌پرن و وایکی است. این واژه به آثار هنری اطلاق می‌شود که در مقیاس انبوه تولید می‌شوند و تقلید ناموفقی از استانداردهای زیباشناسی فرهنگ نخبه هستند - را به استانداردها و مرزهای تازه‌ای کشانده که به عنصری قابل قبول تبدیل شد. شاید بخش مهمی از دغدغه وار هول را بتوان در اشاراتی دانست که در کتاب «فلسفه اندی وار هول» به آن پرداخته است. وار هول در این کتاب می‌نویسد: «چیز شگفت‌انگیز درباره آمریکا این است که سنتی را آغاز کرده که در آن ثروتمندترین مشتریان دقیقاً همان چیزی را می‌خرند که فقیرترینشان می‌خرند. شما می‌توانید کو کاکولا را در تلویزیون ببینید و می‌دانید که رئیس جمهور کو کاکولا می‌خورد، الیزابت تیلور کو کاکولا می‌خورد، و فکر کنید، شما هم می‌توانید کو کاکولا بخورید. کو کاکولا کو کاست و با هیچ مقداری از پول نمی‌توانید کو کایی بهتر از آنچه داشته باشید که یک ولگرد در گوشه‌ای می‌خورد. همه کو کاکاها یکسان هستند و همه آن‌ها خوب. این را الیزابت تیلور می‌داند، رئیس جمهور می‌داند، ولگرد می‌داند و شما هم می‌دانید.»

ستاره‌سازی و ستاره شدن بود. فرهنگی مبتنی بر تبلیغات و مصرف. او در برابر پدیده‌ای قرار داشت که بعدها یکی از مهم‌ترین آثارش تبدیل شد و آن پدیده «هرلین مونرو» بود. مرلین مونرو تا مدت‌ها پس از مرگش، همچنان نماد اصلی فرهنگ عامه در آمریکا بود. او که به بازی در شخصیت‌های کمدی «کلیشه بلوند احقر» معروف بود، به یکی از محبوب‌ترین سبیل‌های جذابیت دهه ۱۹۵۰ و اوایل دهه ۱۹۶۰ تبدیل شد و نشانی از انقلاب تصویری در سیمای زن زیبا در آن دوران بود. اندی وار هول یکی از مهم‌ترین مسائل دوران مدرن را تجسد بخشید و آن همان ایده تکثیر تصویر در عصر بازتولید مکانیکی بود که پیشتر در اندیشه‌های والتر بنیامین فیلسوف آلمانی نمود پیدا کرده بود. از ویژه‌ترین شیوه‌های وار هول تکرار است، او با استفاده از چاپ سیلک برای تکرار مکانیکی موضوعاتش و حذف احساسات شخصی هنرمند از اثر، زندگی و تصویرهای زندگی انسان مدرن را به نمایش می‌گذارد. او حتی بخشی از کارهایش، مانند رنگ زدن برخی آثارش را به باغبان محله شیفته آن بود که به عنوان یک سلب‌ریتی شناخته شده و به نمایش بازی کردن در قالب یک شخصیت سرشناس علاقه بسیاری داشت که به نظر این اتفاق زاید فرهنگی بود که وار هول در آن رشد کرده بود. فرهنگ آمریکای کافر

وار هول شروع به نقاشی از تولیدات معروف آمریکایی مانند «سوپ کمپیل» و «بطری کو کاکولا» کرد. یکی از شناخته‌شده‌ترین کارهای او، قوطی‌های سوپ کمپیل است که در سال ۱۹۶۲ میلادی ترسیم شده و یکی از آثاری که در موزه هنرهای معاصر تهران روی دیوار است همین اثر اندی وار هول است. وار هول به شدت شیفته آن بود که به عنوان یک سلب‌ریتی شناخته شده و به نمایش بازی کردن در قالب یک شخصیت سرشناس علاقه بسیاری داشت که به نظر این اتفاق زاید فرهنگی بود که وار هول در آن رشد کرده بود. فرهنگ آمریکای کافر

در میانه قرن بیستم با گرفت. آثار اندی وار هول با وجود آنکه در زمان حیات او مخالفان بسیاری در میان منتقدان داشت محبوبیت عام زیادی کسب کرد و او را به یکی از جنجالی‌ترین شخصیت‌های هنری مبدل کرد. وار هول در سال‌های ۱۹۶۰ یک کارخانه کلاه‌سازی را در نیویورک اجاره و آن را تبدیل به استودیو کرد. این استودیو به نام کارخانه مشهور بود. او با این کار ویژگی یکتایی و ناب بودن اثر هنری را که تا پیش از این در تاریخ هنر شکلی مقدس داشت از بین برده و شروع به تولید آثار هنری در مقیاس انبوه کرد. در همین دوره

علیرضا بخشی استوار

نمایش «پرسونا» با آثار اندی وار هول از مجموعه گنجینه موزه هنرهای معاصر تهران روز گذشته به کار خود پایان داد. اندی وار هول شناخته‌شده‌ترین چهره هنر پاپ در جهان است. او در دهه ۵۰ میلادی در ایالات متحده آمریکا هنر پاپ را به واسطه روحیه او انگارد و پیشرویی که داشت گسترش داد. هنر پاپ، هنری کمابیش باغی و ضد ارزش‌های هنری آکادمیک بود که

تئاتر

دو کتاب مهم تئاتری؛ تحفه تابستانی نشر نیماژ

نشر نیماژ در تازه‌ترین فعالیت تئاتری خود دو کتاب «تئاتر پست‌دراماتیک و امر سیاسی» اثر مشترک کارن بورس-مونی، جروم کرل و استیو جابلز و ترجمه نرگس یزدی و «چشم‌انداز آیین‌های نمایشی» اثر ریچارد شکن و ترجمه رضوانه امامی پور را راهی بازار کتاب کرده است. «تئاتر پست‌دراماتیک و امر سیاسی» با عنوان فرعی «چشم‌اندازهای بین‌المللی بر اجرای معاصر» مجموعه جستارهای کنفرانسی بین‌المللی با موضوع «تئاتر پست‌دراماتیک به مثابه‌ی ای‌تئاتر سیاسی: باز‌نمایی، رسانه‌ای شدن و کاپیتالیسم پیشرفته» است که در مؤسسه مطالعات آلمانی و رمنس سپتامبر ۲۰۱۱ در لندن برگزار شد. اصطلاح «تئاتر پست‌دراماتیک» که هانس-تیس لمان در دهه‌ی ۱۹۹۰ به‌نجوی نظام‌مند طرح کرد، اکنون در سطح جهانی رواج یافته است. از زمان انتشار نسخه‌ی اصلی کتاب تئاتر پست‌دراماتیک در سال ۱۹۹۹ تاکنون، این کتاب به ۲۰ زبان ترجمه شده است. این کتاب که با «تئاتر پست‌دراماتیک و امر

سیاسی» به‌عنوان مقدمه شروع می‌شود، در ادامه با ۱۲ فصل به سوال‌هایی همچون آیا تئاتر پست‌دراماتیک سیاسی است؟ اگر سیاسی است، چگونه؟ تئاتر پست‌دراماتیک چگونه به دریافت پرشت از تئاتر سیاسی مربوط می‌شود؟ چگونه می‌توان رابطه‌ی میان زیباشناسی و سیاست را در فرم‌های نوین تئاتر، نمایشنامه‌نویسی و اجرا تبیین کرد؟ پاسخ می‌دهد. در این کتاب، جنبه‌های مهم مسائلی که با چرخش پست‌دراماتیک در تئاتر، در اواخر قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم، طرح شده‌اند به بحث گذاشته می‌شوند: جایگاه مخاطب و اسلوب‌های تماشاجاری در تئاتر پست‌دراماتیک؛ دعای سیاسی تئاتر پست‌دراماتیک؛ رابطه‌ی جاری و مداوم تئاتر پست‌دراماتیک با سنت دراماتیک؛ ویژگی‌های دیالکتیکی تئاتر پست‌دراماتیک، و با پرهیزش از دیالکتیک؛ مسائل مربوط به بازنمود و امر واقعی در تئاتر؛ نقش بدن، ادراک، ظاهر و تئاتر یکالیت در تئاتر پست‌دراماتیک؛ و نیز سوبژکتیویته و عاملیت در تئاتر و اجرای

پست‌دراماتیک. در «چشم‌انداز آیین‌های نمایشی» با عنوان فرعی «مقالاتی در باب فرهنگ و اجرا» اجراهای مختلف فرهنگی و هنری مورد بررسی قرار گرفته‌اند. این اجراها پیش از آن که هنری باشند اغلب اجتماعی، سیاسی یا مذهبی هستند. «چشم‌اندازهای آیین‌های نمایشی» از هفت فصل «جایگاه‌ها و جنبش او انگارد»، «بازی کردن»، «خیابان صحنه‌است»، «واپسایمان، مکان، زمان، هویت، و تئاتر در دهکده تازه سرخ‌پوستان، آریزونا»، «طی جهان با چند گام: حرکت، باور، سیاست، و مکان در رام‌لیلام‌ناگار»، «واپسایمان کولیت، در حاشیه استعماری» و «چشم‌انداز آیین‌های نمایشی» تشکیل شده است. ریچارد شکن در باره‌ی این اثر گفته است: «چشم‌اندازهای آیین‌های نمایشی مشارکت در یک کار بزرگ است. چگونه اجراء در سیاست، علم پزشکی، دین، سرگرمی‌های عامه‌پسند و تعاملات رودرروی عادی مورد استفاده قرار می‌گیرد؟ چه شباهت‌ها و تفاوت‌هایی

بین اجرای زنده و اجرای واسطه‌ای وجود دارد؟ روابط متنوع و پیچیده بین بازیگران - تماشاگران، ایفای نقش، نویسندگان و کارگردانان - را می‌توان به صورت مستطیل و یک اجرای «چهار جانبه» تصور کرد. مطالعه‌ی تعاملات (گاهی اوقات آسان، گاهی پر تنش) میان سخنرانان اجرای چهار جانبه، همان چیزی است که در مطالعات اجرا صورت می‌گیرد. این مطالعات به شدت میان رشته‌ای، میان فرهنگی و میان‌رشته‌ای است. مطالعات اجرا بر اساس پیدایش جهان پسااستعماری بنا

شده که در آن فرهنگ‌ها یا یکدیگر بر خورد و تداخل دارند و بارور می‌شوند. رشته‌های هنری و دانشگاهی به‌طور یکسان در مرزهای همیشه متغییر زنده هستند. گونه‌های موسیقی، تئاتر و رقص که زمانی کاملاً متمایز بودند (حداقل در غرب)، از طریق شیوه‌هایی باورنکردنی در سی و پنج سال اخیر با یکدیگر تعامل دارند. این تعامل‌ها به طرز گویا، بخشی از یک حرکت بزرگتر فرهنگی محسوب می‌شوند. این دو کتاب را می‌توانید از کتابفروشی‌ها و فروشگاه‌های آنلاین تهیه کنید.

انتخاب می‌شوند. «او ادامه داد: «در مورد پرونده راه‌آهن پس از قرائت بیانیه ایکوموس جهانی، نماینده قرقیزستان یکی از اعضای کمیته در ابتدا نامندمت با همان متن اصلاحیه قطعنامه کمیته میراث جهانی را مطرح کرد و کشورهای عمان، اتیوپی، بوسنی و هرزگوین، اسپانیا، روسیه، برزیل، چین، اتیوپی، مجارستان، آفریقای جنوبی، مصر، تایلند، عربستان سعودی، اوگاندا و گواتمالا از ثبت جهانی این اثر حمایت کردند.» پورعلی عنوان کرد: «در نهایت پس از اعلام موافقت همه اعضا، کشورهای استرالیا و نروژ که در ابتدا مخالف بودند، توافق خود را برای ثبت اعلام کردند.» مدیر کل دفتر ثبت آثار و حفظ واحیای میراث معنوی و طبیعی بیان کرد: «همه‌جا باید از اعضای کمیته

یک مسئول:

ثبت جهانی راه‌آهن ایران نتیجه تعامل و همکاری همه جانبه بوده است

به گزارش ایلنا، مصطفی پورعلی گفت: «رایزنی‌های فنی معاون میراث فرهنگی کشور در پاریس و رایزنی‌های کارشناسی سفیر و نمایندگان ایران در یونسکو برای ثبت این اثر تأثیر گذار بوده است.» مدیر کل دفتر ثبت آثار و حفظ واحیای میراث معنوی و طبیعی وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی با اشاره به حمایت اعضای کمیته میراث جهانی برای موافقت با ثبت راه‌آهن ایران در فهرست میراث جهانی، تصریح کرد: «با وجود برخی نظرات متفاوت، سرانجام پرونده راه‌آهن ایران با اجماع به تصویب کمیته میراث جهانی رسید. کمیته میراث جهانی متشکل از ۲۱ عضو است که برای مدت چهار سال از سوی کشورهای عضو کنوانسیون میراث جهانی

مدیر کل دفتر ثبت آثار و حفظ واحیای میراث معنوی و طبیعی گفت: «پرونده ثبت جهانی راه‌آهن ایران بر اساس تعامل و همکاری خوب معاونت میراث فرهنگی کشور و راه‌آهن جمهوری اسلامی تدوین شده است و اطمینان داریم پس از ثبت این اثر در فهرست میراث جهانی نیز این تعامل و همکاری تداوم پیدا خواهد کرد.»

میراث جهانی تشرک کنیم که با همکاری و هم‌راهی این کشورها، ثبت جهانی راه‌آهن ایران محقق شد. نمایندگان این کشورها به‌طور خاص نماینده کشور قرقیزستان به‌طور شایسته‌ای با توجه به جنبه‌های فنی و کارشناسی پرونده که توسط نماینده کشورمان در اجلاس مطرح شد، اظهار نظر کرده و از ثبت آن حمایت قاطع کردند.» او ادامه داد: «به امید خدا سرانجام بر پایه متن اصلاحیه قطع‌نامه‌ای که توسط کشورهای قرقیزستان، عمان، اتیوپی، بوسنی و هرزگوین پیشنهاد داده شد، این پرونده توانست حمایت همه کشورهای عضو کمیته میراث جهانی را جلب و با اجماع به تصویب برسد.»